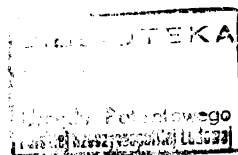

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 19824.

Kl. 30 b, 6/02.

Sally Oppenheim
(Erfurt, Niemcy).

Wkładka do leczenia ozębnej.

Zgłoszono 31 grudnia 1932 r.

Udzielono 27 lutego 1934 r.

Pierwszeństwo: 23 grudnia 1932 r. dla zastrz. 3—6 (Niemcy).

Zapalenia ozębnej są często bardzo bolesne, wymagają dotychczas powolnego leczenia i z tego powodu — dużej cierpliwości zarówno ze strony pacjenta, jak i lekarza. Leczenie odbywa się dotychczas zapomocą lekarstw, które są zakładane, po usunięciu nerwu, do kanału, w którym nerw znajdował się. Włożone lekarstwa muszą być kilkakrotnie odnawiane. Niezależnie od tego, że leczenie przeciąga się i wymaga większej liczby zabiegów, ból zęba często nie ustaje w przeciągu długiego czasu.

Przedmiotem wynalazku jest wkładka, wkładana do kanału po usunięciu miazgi zębowej i produktu jej rozkładu i wywołująca uleczenie ozębnej bez potrzeby kilkakrotnych zabiegów. Wkładka według wyna-

lazku utworzona jest z ciała metalowego w kształcie czopa albo drutu, składającego się z dwóch zlutowanych ze sobą metali.

Lecznicze działanie wkładki można wytłumaczyć w ten sposób, że obydwa metale, z których jest wytworzona, tworzą ogniwo galwaniczne, a wychodzące z tego ogniwa prądy wpływają na usunięcie stanu zapalnego.

Wkładki według wynalazku nie trzeba, jak wspomniano, zmieniać podczas leczenia; również nie jest potrzebna jej zmiana po ukończeniu leczenia; w tym przypadku należy ją zacementować.

Stwierdzono, że wkładki, składające się ze złotego i srebrnego drutu, połączone ze sobą zapomocą zlutowania złotem, posiada-

ją duże działanie lecznicze. W razie stosowania takich wkładek choroba znacznie łagodniała w ciągu 24 godzin, a następnie w ciągu krótkiego okresu czasu znikła bezpowrotnie.

Na załączonym rysunku jest przedstawiony w powiększeniu ząb i korzeń w przekroju, przy czem fig. 1 przedstawia ząb z wkładką według wynalazku, a fig. 2 — ząb z zacementowaną wkładką.

Wkładka, wprowadzona do kanału 1, składa się z dwóch metali, a mianowicie ze srebrnego drutu 2 i złotego drutu 3, połączonych złotym lutem. Po ukończeniu leczenia należy wypełnić kanał 1 cementem 5, utrzymującym wkładkę 2 — 3.

Według wynalazku przynajmniej jeden z obydwóch metali wkładki może występować w postaci proszku, ale również obydwa metale mogą być zastosowane w postaci proszków, które są ze sobą mieszane.

Wkładka zostaje wtedy wytworzona z dwóch rozmaitych proszków metali, do których dodany zostaje płyn o elektrolitycznych właściwościach, stwierdzono bowiem, że obecność takiego płynu wywiera korzystne działanie lecznicze. Płynem tym może być środek wiążący, który jest dodawany do cementu, służącego do spojenia wkładki.

Stosowanie wkładki w postaci proszku metali ma tę zaletę, że powierzchnia wzajemnego stykania się obydwóch metali zostaje znacznie powiększona, co powiększa intensywność działania wkładki. Jeżeli jeden metal jest użyty w postaci czopa, a drugi — w postaci proszku, należy czop umieścić wewnątrz proszku. Jeżeli obydwa metale są użyte w postaci proszku, to należy je dokładnie mieszać.

Dalsza zaleta użycia mieszaniny proszków polega na tem, że proszek jest bezpostaciowy, wskutek czego można wkładkę używać i w tych przypadkach, gdy ekstrakcja nerwu nie jest potrzebna i gdy wystarczy częściowe jego usunięcie.

Jeżeli wkładka ma być użyta nie na stałe, ale tylko na pewien okres czasu, to może ona nie zawierać cementu jako środka wiążącego. Wkładka składa się wtedy naogół z dwóch rozmaitych metali sproszkowanych i z płynu o elektrolitycznych właściwościach; wkładka posiada wtedy postać pasty.

Jako metale stosuje się najlepiej metale szlachetne, zwłaszcza złoto i srebro. Jako płyn elektrolityczny są stosowane środki wiążące, stosowane do cementu, np. kwas ortofosforowy.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Wkładka do leczenia ozębnej, znamienna tem, że posiada kształt czopa albo drutu, składającego się z dwóch złutowanych metali.

2. Wkładka według zastrz. 1, znamienna tem, że składa się ze złotego i srebrnego drutu, które są połączone ze sobą zapomocą lutu złotego.

3. Odmiana wkładki według zastrz. 1, znamienna tem, że przynajmniej jeden z dwóch metali występuje w postaci proszku.

4. Odmiana wkładki według zastrz. 1, znamienna tem, że utworzona jest z mieszaniny dwóch proszków metali z płynem o elektrolitycznych właściwościach.

5. Wkładka według zastrz. 4, znamienna tem, że jako płyn elektrolityczny zastosowany jest płyn, wiążący cement, którym wkładka zostaje przymocowana w kanale nerwowym.

6. Wkładka według zastrz. 4, znamienna tem, że składa się z mieszaniny złotego i srebrnego proszku z dodatkiem kwasu ortofosforowego.

Sally Oppenheim.
Zastępca: Inż. M. Brokman,
rzecznik patentowy.

